

se ține de sistema prismatică; este isomorfă cu acidul arseniosă care prezintă, pe lângă se ține, același fenomen de dimorfism.

Densitatea oxidului de antimoniu este de 5,56. Intră în topire la căldură roșie, și se volatilizează după aceea în totalitate; abia se condensează-se formă așchii lăchitoare ca atlasul.

Este nedecompozabil prin căldură: căzând și hydrogenul îl reduce la o temperatură puțin înălțată.

Cyanurul de potasiu, tonit cu oxidul de antimoniu, produce cyanat de potas, și aduce antimoniu în stare metalică (D. Liebig).

Oxidul de antimoniu hidratat are pentru formulă: $Sb_2O_3 \cdot nH_2O$. Se dizolvă prea ușor în alcali, chiar și în tinși de apă, și formă adevărate stărpi cărora s'ar putea da nume de antimonit. Aceste stărpi au puțină stabilitate, și se descompun adesea printre o simplă evaporare lăsând a se depune oxidul de antimoniu anhidru.

Este rezistent la acțiunea apei și hidratul de oxidul de antimoniu având proprietăți chimice diferite; în efect, protoxidul, dobândit descompunând protochlorurul de antimoniu prin carbonat de potas, se dizolvă prea ușor în alcali; iar oxidul preparat cu amoniac este mai de tot nesolubil în potas sau în sodă (Fremy).

Oxidul de antimoniu anhidru, în contact cu aerul și cu alcali, se transformă în acid antimonios care este combinat cu baza.

Protoxidul de antimoniu se găsește în natură; s'a găsit în Bohemia sub formă de cristale albe și lăchitoare. Însă de obicei se găsește odată cu oxidul sulfurului de antimoniu.

ACIDUL ANTIMONICU. Sb_2O_5 .

Acidul antimonios anhidru este gălbui; hidratul său este alb; este ușor solubil în apă; prezența sa este acută energică, pe lângă acidul azotic și acidul clorhidric, îl face nesolubil. Căldură de gaze dă naștere oxigenului,